

Danske, det er noget internationalt lige saavel som Afholdsbevægelsen i sin Almindelighed. At søge at redde Drankere er en Opgave, man ogsaa har taget op i forskellige andre Lande. Ja, man kan gaa et Skridt videre og sige, at Hovedpunkterne i det foreliggende Lovforslag heller ikke ere ny, idet forskellige andre Lande allerede have gennemført Lovbestemmelser af et tilsvarende Indhold.

En Hovedbetragtning, som man maa gøre sig klar, naar der er Tale om Drankere, er denne, at de egentlige Drankere eller Alkoholister nærmest maa betragtes som syge Personer. Det er en sygelig Tilstand, hvori disse Mennesker befinde sig. De ere komne ind paa Drikkeriet, de have levet under saadanne Forhold og ere i den Grad paavirkede af de berusende Drikke, at man kan sige, at de ere baade aandeligt og legemligt svækkede paa en saadan Maade, at der næsten ikke er Spor af Villiestykke tilbage i dem. Jeg tror, at alle kunne være enige om at se paa Drankerne paa den Maade. Vi kunne vistnok ogsaa alle være enige om, at ved at fastsætte Straffebestemmelser for derved at afholde Folk fra at beruse sig, ad den Vej kan man ikke fremme Ædrueligheden. Men det, at et Menneske beruser sig og i beruset Tilstand begaar Lovovertrædelser, maa paa den anden Side ikke bidrage til, at han skal straffes mildere end den, der i ædru Tilstand har begaaet en lignende Lovovertrædelse. Redningshjemmenes Arbejde har jo til Formaal at afvænne Drankerne fra at nyde alkoholiske Drikke, give dem en kraftig og god Ernæring, vænne dem til Arbejde og søge at give dem en moralsk Paavirkning. Men naar dette er det grundlæggende i Redningshjemmenes Arbejde, saa gælder det ogsaa om at faa de Mennesker, der forlade Redningshjemmene, anbragte under saadanne Forhold, at de ikke fristes til at komme ind paa Drikkeskikken paa ny. Naar man saa vidt gennem det Arbejde, der foregaar paa Redningshjemmene; at man faar restaureret disse Mennesker og givet dem lidt af den tabte Villiestykke tilbage, saaledes at man kan have Haab om, at de nu kunne klare sig selv, naar de komme ud fra Redningshjemmene, saa gælder det om, at man faar dem til at leve under saadanne Forhold, at deres Omgivelser ikke friste dem til paa ny at falde tilbage til Drikkeriet. Lykkes dette, saa har man heldigvis mangfoldige Eksempler paa, at Folk ikke paa ny falde tilbage til Drikkeriet. Efter de

Oplysninger, der foreligge om Resultatet af Redningshjemmenes Arbejde, tror jeg, man tør gaa ud fra, at ca. en Trediedel af dem, der udskrives fra Redningshjemmene, kan betragtes som reddede, som helbredede saaledes; at de ikke paa ny falde tilbage til Drikkeriet. En anden Trediedel, maa man sige, er tvivlsom, og den sidste Trediedel kan betragtes som haabløs — de falde tilbage igen.

Ser man paa det Forslag, her foreligger, vil man se, at § 1 har til Overskrift: „Straf for Beruselse.“ Ærede Medlemmer ville maaske sige, at det ikke er i Samklang med, hvad jeg begyndte med at udtale. Det er det nu alligevel. Det er nemlig ikke den Omstændighed, at en Person er beruset, der gør, at han straffes efter § 1, men det er det andet Forhold, som jeg før omtalte, at han i beruset Tilstand begaar en Lovovertrædelse, for hvilken han bliver straffet — det betragtes ikke som en formildende Omstændighed. Man maa heller ikke tro, at dette er noget nyt. Nej, tværtimod, det bliver ogsaa straffet under de nuværende Forhold. Men nu sker det i Henhold til Politivedtægter, og disse ere selvfølgelig i høj Grad forskellige i de forskellige Byer. Man har sikkert mange Politivedtægter, der gaa langt videre i Retning af Straf for berusede Personer end det, der her foreslaas. Det kan imidlertid kun være ønskeligt, at man kommer til mere ensartede Regler, og at det derfor fastslaas i en Lov, hvad der er gældende Ret i Landet paa dette Omraade, i Stedet for som nu at overlade Fastsættelsen til de forskellige Politivedtægter.

§ 2, Politiets Bemyndigelse til Tvangsindlæggelse af Drankere, er noget nyt. Vi have nok Drankertilhold i Henhold til den midlertidige Lov af 1905, men det at tvangsindlægge dem paa den Slags Anstalter, der her er Tale om, kender man endnu ikke herhjemme, skønt man vel kender det i andre Lande, hvor man er naaet videre frem paa dette Omraade end vi. Jeg kunde tænke mig, at Folk i Almindelighed kunne være tilbøjelige til at sige: Det er dog for galt! Skal man tvangsindlægge en Mand paa et Drankerasyl! Man maa imidlertid huske, at Betingelsen for Tvangsindlæggelse efter dette Lovforslag er en dobbelt. Der skal baade en Lægeerklæring og en Dom til. Begge Dele ere nødvendige for at tvangsindlægge en Mand efter det her foreliggende Forslag. Vi ere sikkert alle paa det rene med, hvordan Forholdene ere mangfoldige Steder her i